

Dr Leslie Allen, Ezechiel , Wykład 1, Ezechiel wśród proroków

© 2024 Leslie Allen i Ted Hildebrandt

Witam, nazywam się Leslie Allen i posiadam tytuł starszego profesora Starego Testamentu w Fuller Theological Seminary. Spieszę dodać, że słowo senior używane jest w znaczeniu senior i nie oznacza wysokiej rangi. Przez całe życie zajmuję się pisaniem i nauczaniem, a jednym z komentarzy, do których napisałem, jest Księga Ezechiela, dwa tomy z serii „komentarz biblijny”. Jeśli w dowolnym momencie będziesz chciał wiedzieć więcej, niż mam czas powiedzieć, zapraszam do przejrzania tych komentarzy w bibliotece lub nawet ich zakupu i umożliwienia mi otrzymania tantiem.

Witamy w serii poświęconej Księdze Ezechiela. To długa, długa książka, która żyje w swoim własnym świecie. Ma wiele szczegółów i komplikacji, które należy wziąć pod uwagę.

Dlatego na wstępie zaznaczę, że jest to kurs typu open book. Mam na myśli otwartą Biblię i rozumiem, że kiedy przez nią przejdę, będziesz miał przed sobą otwartą Biblię w Księdze Ezechiela, w odpowiednim rozdziale i wersecie. Ale mam na myśli coś więcej, ponieważ najlepiej, aby twoja Biblia została otwarta wcześniej, a im więcej przeczytasz rozdziałów, które będziemy omawiać w następnym wykładzie, tym więcej wyciągniesz z tego, co powiem, i nie będziesz się błąkał od wersetu do wersetu, ale poznasz ogólną treść i zobaczysz, co mam dalej do powiedzenia.

Musisz więc znać podstawowe elementy tekstu i sposób, w jaki się on porusza. Nie będę miał czasu na szczegółowe przeczytanie tekstu w każdym przypadku i będę musiał założyć, że go przeczytałeś. Na zakończenie każdego wykładu postaram się poinformować, czemu będą poświęcone kolejne rozdziały w kolejnym wykładzie.

Biblia, której będę używał, będzie Nową Poprawioną Wersją Standardową, po prostu dlatego, że jest to angielski Stary Testament, którego używam od wielu lat. Ale czasami będę cytował z New International Version, NIV. Ale musisz być bardzo ostrożny z tą wersją, ponieważ zawiera ona poprawki, a konkretny NIV, którego będę używać, reprezentuje wersję z 2011 roku, więc jeśli masz starszy tekst i go sprawdzisz, niekoniecznie pomylę się w tekście że cytuję.

Od razu powiem, że nie będę wygłaszał kazań o Ezechielu, ale dodam, że w pewnym sensie tak będzie, ale wyjaśnię to trochę później. Będziemy jednak musieli zatracić się w świecie przedchrześcijańskim, zanim w końcu będziemy mogli odnaleźć się na nowo i zrozumieć chrześcijańskie znaczenie tekstu. Nowy Testament zakłada, że Bóg Starego Testamentu jest Ojcem Pana Jezusa Chrystusa i naszym Ojcem, i my też musimy to przyjąć.

To jest mówienie o naszym Bogu, gdy mówi o mówieniu Boga. CS Lewis napisał kiedyś, że nawrócony Żyd przyjął cały program nauczania według ustalonego porządku i zjadł obiad zgodnie z menu. Wszyscy inni są w szczególnym przypadku, obowiązują przepisy nadzwyczajne.

Zatem my, poganie, jeśli tacy jesteśmy, musimy mieć wiele do nadrobienia, aby dogonić Żyda, który jest o wiele bardziej zaznajomiony z tekstem Starego Testamentu, i musimy prześledzić kroki Boga w Starym Testamencie, jak stopniowo się objawiał i musimy podążać tymi krokami w jego własnym, kanonicznym tempie. To właśnie zrobimy z Księgą Ezechiela i nie ośmielimy się myśleć, że Nowy Testament zastąpił Stary Testament pismami chrześcijańskimi. To byłaby czysta herezja.

Nowy Testament jest kolejną częścią trwającej serii historii i musimy wiedzieć, co wydarzyło się w poprzednich częściach, abyśmy po zapoznaniu się z nową częścią byli świadomi, co się dzieje i kim są bohaterowie itd. i wtedy będziemy mogli właściwie zrozumieć część Nowego Testamentu i docenić ją. Cytując ponownie CS Lewisa, mówił on o tym, że jego pokolenie odrzucało wcześniejsze pokolenia, które nie miały prądu, i my moglibyśmy zrobić to samo w przypadku poprzednich pokoleń, które nie miały elektroniki. Ale dobry badacz Biblii to ktoś, kto musi interesować się historią.

Jako Słowo Boże, historia Starego Testamentu jest Jego historią na wcześniejszym etapie, jego historią zaangażowania ze swoim ludem. Zatem naszym pierwszym pytaniem, gdy zbliżamy się do Księgi Ezechiela, nie powinno być to, co jest w niej dla mnie, ale to, co było w niej dla pierwszych słuchaczy i czytelników. Egzegezę można znaleźć w tekście kazania, które tekst głosił swojemu zgromadzeniu i dopiero wtedy możemy przejść od egzegezy do wykładu.

Gdy weźmiemy pod uwagę stopień nakładania się sytuacji w tekście Starego Testamentu w porównaniu z naszą własną sytuacją w Nowym Testamencie. W miarę upływu czasu będę podrzucał wskazówki na ten temat, ale ostrzegam, że moim głównym celem będzie pewnego rodzaju duchowa archeologia, osadzająca Ezechiela w kontekście jego własnych czasów oraz w kontekście służenia ludziom mającym własne potrzeby i problemy, własne nadzieje i marzenia. Księga Ezechiela należy do grupy ksiąg ściśle związanych z prorokami, a proroków tych nazywamy prorokami klasycznymi.

Byli także prorokami przedklasycznymi i myślimy o Samuelu i Natanie w czasach Dawida, a później o Eliaszu i Elizeuszu w północnym królestwie Izraela. Ale potem przejdziemy do klasycznych proroków, a historycznie rzecz biorąc, oni do nich należą; zaczynają się od Amosa i kanonicznie zaczynają się w naszym porządku ksiąg od Księgi Izajasza. Ale historycznie rzecz biorąc, Amos zapoczątkował nowy etap, nowy rozwój w proroczym głoszeniu i od tego czasu prorocy byli prorokami kryzysu i ostrzegali lud w królestwie północnym, a następnie w królestwie południowym przed

nadchodzącymi problemami ; katastrofa była na horyzoncie, a oni w pełni wyjaśnili, dlaczego ta katastrofa nadchodzi.

W rzeczywistości było to opatrnościowe dzieło Boga działające w świeckiej historii, a z punktu widzenia kanonicznego osiągnęło punkt kulminacyjny w zdobyciu i upadku Jerozolimy w 587 roku p.n.e. Teraz muszę zachować ostrożność, bo jeśli wiesz cokolwiek o randkowaniu, możesz chcieć powiedzieć: nie, to był rok 586 p.n.e. i powiem, że ta jedna data jest problematyczna; po prostu nie mamy wystarczających dowodów, aby przypisać to do 587 lub 586, ale zamierzam trzymać się 586, aby zachować spójność. Zniszczenie Jerozolimy w 587 r. oznaczało koniec wszystkiego, koniec wszystkich znaków rozpoznawczych wiary.

Oznaczało to koniec kultu w świątyni, oznaczało to koniec monarchii Dawida, oznaczało migrację narzuconą ludowi do obcej ziemi Babilonii, a wszystkie te święte tradycje, święte w przeszłej historii, upadły w 587 r., a wszyscy klasyczni prorocy chcą powiedzieć, że to był i okazał się sąd Boży, opatrnościowe działanie Boga i antycypują kryzys jako nadchodzącą pewność, zastanawiają się nad jego koniecznością i ostatecznie pomagają ludziom wyjść z niego . Wyzdrowiejcie, ponieważ prorocy, klasyczni prorocy, kontynuują epokę po wygnaniu, łącznie z księgami Aggeusza, Zachariasza i Malachiasza, i to ostatecznie pomaga ludziom dojść do siebie po deportacji, gdy wracają do ziemi obiecanej. Ale tak naprawdę większość tych ksiąg proroczych mówi także o zbawieniu, które ma nadejść, ale o zbawieniu po sądzie i taką tradycję klasycznego proroctwa przejmuje Księga Ezechiela i rozwija na swój własny, szczególny sposób.

Wspomnieliśmy o upadku Jerozolimy w 587 roku i w ten sposób przedstawiliśmy znaczenie historii świeckiej, tego, co działo się na świecie rok po roku, a dzieło klasycznych proroków zbiega się z imperialną władzą trzech wielkich narodów, Asyrii, Babilonii i Persji. Armie asyryjskie najpierw pomaszerowały na zachód i ostatecznie zajęły Judę jako jej południowo-zachodnią granicę, a następnie Babilończycy i Persowie zastąpili Asyryjczyków. Ezechiel urodził się w babilońskiej fazie kolonialnej historii Judy.

Wszyscy klasyczni prorocy przewidywali perspektywę i doświadczenie inwazji militarnej oraz podporządkowania się obcemu mocarstwu jako po prostu skutek boskiej opatrności. Izrael, północne królestwo, a potem Juda, południowe królestwo, zasługiwały na wszystko, co dostały, i najpierw upadło królestwo północne w 721 r., a następnie ostatecznie królestwo południowe w 587 r. I Bóg używał sił zbrojnych obcego imperializmu, aby reprezentować swoją objawioną wolę wobec nich.

Używał ich, aby ukarać królestwo północne, a następnie królestwo południowe za niewierność i odstępstwo od objawionej wobec nich woli. Możemy docenić, jak niepopularne byłoby takie przesłanie ze strony któregośkolwiek z klasycznych

proroków. Był prorokiem wbrew zasadom kochającego Boga, który zawsze stawał po stronie swego ludu i chronił go.

Tak naprawdę zawsze istniał inny typ proroka. Prorocy przeciwnego rodzaju podtrzymywali starszą tradycję religijną zbawienia i błogostawienia Boga, który stanowczo twierdził, że wrogowie ludu są automatycznie wrogami Boga. A klasyczni prorocy wyróżniali się na tle tego tłumu, który upierał się przy tym niepatriotycznym stanowisku, podjudzając wroga.

Do pewnego momentu te prorocze księgi twierdziły również, że nie tylko moc wroga została im dana przez Boga, ale także była to moc ograniczona i ostatecznie ustąpi miejsca odwróceniu się fali. Czas, w którym Bóg ponownie stanie po stronie swego ludu. Ezechiel wpisuje się w ten profil klasycznego prorocstwa.

Dobrze byłoby zapytać dokładniej, jaki był teologiczny program klasycznych prorocstw i jakie stanowisko Ezechiel ma w stosunku do tego programu. Po pierwsze, musimy dowiedzieć się czegoś o historycznym otoczeniu Ezechiela. Miały miejsce dwie deportacje z Judy do Babilonu, a pierwsza miała miejsce przed powołaniem Ezechiela do prorokowania w 597 rpn.

To wtedy po raz pierwszy zdobyto Jerozolimę i wtedy elita przywódców Jerozolimy została deportowana do Babilonii i stała się jeńcami wojennymi. A rodzina Ezechiela poszła z nimi. Ezechiel należał do rodziny kapłańskiej, a jego rodzina najwyraźniej należała do osobistości, dla których babiloński sędzia miałby się lepiej w Jerozolimie.

Byłby to dobry krok w celu stłumienia ducha buntu przeciwko Babilonowi. Ponieważ władza imperialna zawsze budziła irytację, a ludzie chcieli być wolni. Tak też było w 597, ale to nie zadziałało.

Ale w międzyczasie młody Ezechiel na wygnaniu otrzymał powołanie od Boga w roku 593. Potem jednak musiała nastąpić kolejna deportacja i Jerozolima była oblężona i ostatecznie upadła po około 18 miesiącach oblężenia. I nastąpiło zniszczenie Jerozolimy i ostateczne zniszczenie, a potem druga, bardziej powszechna deportacja ludu Judy.

Od 593 do 587 Ezechiel oczywiście rozmawiał z tą pierwszą grupą jeńców wojennych. I wszyscy bardzo chcieli wrócić do domu, modlili się i wierzyli, że wkrótce wrócą do domu. Bóg był po ich stronie.

Nie, mówi Ezechiel, to coś złego. Jerozolima w końcu upadnie. Jerozolima, w której mieszkaliście przez całe życie, upadnie i zostanie zniszczona, i będzie to koniec narodu.

Miał do przekazania tę straszną wiadomość. Ale potem, w roku 587, przybyła druga grupa jeńców wojennych i Ezechiel zmienił tonację. Teraz mógł sobie pozwolić na przesłanie dotyczące powrotu do ziemi obiecanej.

W końcu nastąpi powrót do tej ziemi i odtąd będzie nowe przesłanie nadziei. A po roku 587 wygnańcy żyli w okresie przejściowym. A oni spoglądali wstecz na ten straszny wyrok na Jerozolimę i Judę i próbowali go zrozumieć.

I nawet teraz żyją w ślad za nimi jako wygnańcy. Ale z niecierpliwością czekali na nową erę łaski Bożej. W związku z tym to, co musimy powiedzieć, przechodzimy teraz do porządku dziennego.

Stanowisko Ezechiela zgadza się z bardzo stanowczym stanowiskiem. W bardzo dużym stopniu zgodnie ze stanowiskiem, jakie zajęli wcześniejsi klasyczni prorocy. A także tych, którzy za nim poszli.

Program teologiczny klasycznego proroctwa składał się z pięciu elementów. Pierwsze spojrzenie wstecz, dawno temu, na otrzymanie przez Izrael łaski przymierza. A ta pozycja łaski Bożej skupiała się na wyjściu z Egiptu.

Możemy sięgnąć do tekstu takiego jak Ozeasza 13,4, aby zobaczyć, jak wcześniejszy prorok przedstawił tę sytuację. Oto, co miał do powiedzenia Ozeasz: W imię Boga jestem Panem, waszym Bogiem, od czasów ziemi egipskiej.

Nie znacie Boga poza mną, a poza mną nie ma zbawiciela. A więc takie było początkowe przesłanie związane z exodusem. Ezechiel niewiele ma do powiedzenia na temat wyjścia.

Dochodzi do tego w rozdziale 20 i poświęca mu kilka wersetów – rozdział 20, wersety 5 i 6 – ale ogólnie to ignoruje. Nie dlatego, że to nie była prawda.

Nie dlatego, ale dlatego, że prawdziwym powodem było to, że nie miało to związku z jego przesłaniem wyroku. I rzeczywiście udaje mu się wpleść osąd w swoje odniesienie do exodusu. I powiedzcie, że już wtedy Izraelici byli grzesznikami.

Nawet w Wyjściu widać kontrast łaski i grzechu. Zatem Ezechiel w swój negatywny sposób przedstawia stare Boże dzieło zbawienia. Kilku klasycznych proroków, głównie Izajasz, również umiejscawia łaskę Bożą w wyborze Jerozolimy.

I nazywamy to teologią Syjonu. A Izajasz szczególnie to przejmuje. Są też Psalmi, które nazywamy Pieśniami Syjonu, które celebrują obecność Boga w Jerozolimie.

W świątyni jerozolimskiej. I powiedz: tak, to oznacza, że Bóg będzie chronił Jerozolimę. Bóg jest tam na zawsze i jednocześnie będzie nas chronić.

I tak w Psalmie 46 czytamy, że Bóg jest naszą ucieczką i siłą, nieodzowną pomocą w kłopotach. I mówi o mieście Bożym, świętym mieszkaniu Najwyższego, jak mówi Psalmista, że Bóg jest w środku miasta, i ono się nie poruszy.

Bóg temu pomoże. Pan Zastępów jest z nami, Bóg Jakuba jest naszą ucieczką. I jedną rzeczą, którą Ezechiel musiał zrobić, było zaprzeczenie, że stara tradycja Syjonu nie była istotna w tym konkretnym czasie.

Powodem tego jest kolejny element planu klasycznych proroków. Obowiązek przymierza Izraela. Izrael miał obowiązek żyć zgodnie ze zobowiązaniami przymierza.

Stosunek Izraela do Boga był zarówno kwestią odpowiedzialności, jak i przywileju. Exodus miał Synaj jako kontynuację. I dar przymierza, dar kolczasty, ponieważ nałożył wymagania na Izrael.

Synaj oznaczał wezwanie do religijnej i moralnej wierności oraz podporządkowania się moralnej i religijnej woli Boga wobec Jego ludu jako społeczeństwa.

Było to wezwanie do sprawiedliwości i prawości. Wszyscy klasyczni prorocy mówią, że to nie wyszło. W rzeczywistości Izrael stawał się coraz gorszy.

I tak doprowadziło to do trzeciego elementu, czyli braku odpowiedzialności Izraela. A to pojawia się najbardziej w Księdze Ezechiela i w służbie Ezechiela. W przesłaniach aż do roku 587 wielokrotnie spotykamy Ezechiela spierającego się na temat tego elementu.

Szczególnym czynnikiem w sposobie, w jaki Ezechiel traktuje ten element planu, jest to, że został on wyszkolony na kapłana. Dlatego też szczególnie troszczył się o grzechy religijne oraz o oddawanie czci na wyżynach i w lokalnych świątyniach.

Oraz za nieprawidłowości religijne w świątyni. Obydwa wiążą się z kultem obrazów. Dlatego też było to dla niego bardzo poważną zbrodnią przeciwko Bogu.

Ale ma też oko na niepowodzenia społeczne, które miały miejsce w Judzie. Narzeka też na polityczną niewierność Bogu. Za próbę polegania na obcych sojuszach, aby pomóc Judzie pokonać jej kłopoty.

Ten element prowadzi z kolei do czwartego elementu klasycznego proroctwa. Odrzucenie przez Boga swego ludu. I wcześniej Amos to podsumował.

Amosa rozdział 8 i werset 4. Gdzie jesteśmy? Zdobądźmy właściwe odniesienie. Amosa rozdział 8 i werset 2. Nadszedł koniec mojego ludu, Izraela. Nigdy więcej ich nie przejdę obojętnie.

Koniec. Ta straszna nuta ostateczności. I w pewnym momencie zobaczymy, jak Ezechiel powtarza ten werset.

I tak Jerozolima musi upaść. Ezechiel argumentuje w swoich przesłaniach do 597 jeńców wojennych. I importuje jako ksiądz.

Wraca do przekleństw Starego Przymierza z Księgi Kapłańskiej 26. I włącza ten kapłański dokument, który stwierdza, że jeśli przymierze nie zostanie dotrzymane.

Zamiast błogosławieństwa byłoby przekleństwo. Raz po raz przekonamy się, że lubi cytować Księgę Kapłańską 26 jako dodatkowy autorytet na poparcie tego, co powiedzieli klasyczni prorocy.

Był jeszcze piąty element. Obietnica odnowienia Ezechiela. I jak powiedziałem wcześniej, Ezechiela znajdujemy po roku 587.

Może przejść do tego dodatkowego elementu. Ale poza nim w ten sposób będą mówić tylko prorocy po wygnaniu.

To było... odnowa była czymś cudownym. Nikt nie mógł się tego spodziewać. Nikt nie może zaprzeczyć, że Izrael na to zasłużył.

Ale dzięki cudownemu wylaniu łaski życie w tej ziemi miało rozpocząć się na nowo. Po roku 587 Ezechiel z zapałem przyjmuje ten element.

Miał cztery lata na wypowiedanie się w ramach swojej posługi osądzania. Ale następne 16 lat nie z przerwami między nimi. Może nieść nowe przesłanie zbawienia.

Może mówić o przywróceniu starego królestwa Dawida. Może mówić o odnowionym Izraelu w Judzie. Może mówić o nowej świątyni, w której będzie można oddawać cześć Bogu.

A przede wszystkim jest to przebudowa ludu Bożego od wewnątrz. Zostanie im podany przeszczep serca. To zastąpiłoby ich starego ducha buntu przeciwko Bogu.

Ale jest to bardzo ważny element, który Ezechiel dodaje do swoich orędzi o zbawieniu. Istniało zastrzeżenie, że z tym nowym przywilejem wiąże się także odpowiedzialność. I odpowiedzialność nawet teraz, zanim wrócili na ziemię.

Zanim ten dzień nastał, wygnańcy muszą żyć odpowiedzialnie, z Bożą pomocą, w świetle nadchodzącego zbawienia. I muszą już w swoim życiu zaangażować się w jego przyjęcie i w przyszłą wolę Bożą wobec nich.

A po roku 587 Ezechiel otrzymuje nowe zlecenie na stróża Izraela. Ostrzegaj wygnańców, jeśli dopuścili się zła.

I odciążenie ich od tego. Powinniśmy przeczytać to w rozdziale 33 jako część przestania zbawienia. Ale pojawia się to wcześniej w rozdziale 3 i powinniśmy o tym pomyśleć już niedługo.

Następnie w rozdziale 18 przedstawia standardy przymierza Bożego dotyczące wygnańców. W kategoriach religijnych, seksualnych i moralnych. I ten tekst również wydaje się należeć do służby Ezechiela po roku 587.

Klasyczne proroctwo zawierało oczywiście także szósty element, o którym Ezechiel nie mógł się dowiedzieć. Przybycie Izraela do drzwi nadziei. I Aggeusz itp.

wydobyć tę wiadomość. Ale oni przejęli troskę Ezechiela. Że powrócą do tej ziemi, ale pełny wiek zbawienia jeszcze nie nastąpił.

Jednak w międzyczasie na ludu Bożym ciążył obowiązek życia w sposób odpowiedzialny, zgodnie z objawioną wolą Boga. I tak Ezechiel miał dziedzictwo, które powygnańcy prorocy traktowali bardzo poważnie. Wspomnijmy teraz o formach, jakie przyjęło proroctwo Ezechiela.

Przedklasycy, klasyczni prorocy, specjalizowali się w proroctwie sądu. Muszą powiedzieć, że ludzie postępowali źle i dlatego zasługują na sąd Boży. W latach poprzedzających rok 587 to właśnie powtarza Ezechiel.

Musi to przedstawić na różne sposoby i przekazać to przestanie ludziom, którzy nie chcą go słyszeć. Wciąż żywią w sercach nadzieję, że wkrótce wrócą do domu.

O nie, najgorsze ma nadejść, musi powiedzieć Ezechiel. Dlatego Ezechiel wypowiada się w kategoriach osądu i oskarżenia. Oskarżenie to skupia się na przeszłej historii Judy, a następnie przechodzi do konkretnych grzechów, których wygnańcy, 597 wygnańców, byli winni nawet teraz.

Ale potem, po roku 587, może on przejąć konwencję, którą odnajdujemy już u niektórych klasycznych proroków proroctwa zbawienia. I sam może mówić z wielką nadzieją. Ale zawsze jest to zbawienie po sądzie i nie ma łatwego sposobu, aby je znaleźć.

Najpierw trzeba zejść z Bogiem w dół, aż do upadku Jerozolimy, zanim ktoś będzie mógł znów zacząć wspinać się pod górę. Wiele ksiąg proroczych zawiera przestania skierowane przeciwko obcym narodom, przeznaczone do usłyszenia przez lud Boży, ale retorycznie skierowane do narodów. W naszej książce znajduje się środkowa część poświęcona temu tematowi, rozdziały od 25 do 32.

Wcześniejsze księgi prorocze wykorzystywały wizje jako formę objawienia zamierzeń Bożych. A z przedklasycznych prorocstw być może znacie wizję Micheasza z 1 Król. 22. Wizja Bożej sali sądowej, gdzie on i jego doradcy, anielscy doradcy, rozważają wyrok, który musi spaść na Achaba.

Cóż, klasyczni prorocy podejmują takie wykorzystanie wizji. Ale Ezechiel naprawdę chodzi w tej sprawie do miasta, a wizje są głównym elementem prorokowania Ezechiela. Są one opisane żywo i obszernie.

Sposobem prorokowania, jaki przyjmowali klasyczni prorocy, było angażowanie się w działania symboliczne. Istniała zasada „pokaż i powiedz”, że miało miejsce odegranie jakiejś sytuacji, coś w rodzaju metaforycznego przedstawienia gestem jakiejś sytuacji, która następnie została zinterpretowana w kategoriach odpowiedniego proroczego przestania. Ezechiel przejmuje również tę tradycję.

Angażuje się w działania symboliczne, które wyjaśnia jako znaki wraz z towarzyszącymi im komunikatami interpretującymi te działania. Nowym elementem, który Ezechiel wnosi do swego prorokowania, jest materia kapłańska. On jest nie tylko prorokiem, ale także kapłanem-prorokiem z łącznikiem pomiędzy tymi dwoma słowami.

Swoje przygotowanie kapłańskie łączy w sobie jako nauczyciel. Prorocy pełnili dwie role w przedwygnanej Judzie. Kierowali świątynią wraz z jej kultem i ofiarami, ale pełnili także rolę nauczania.

Ezechiel był daleko od świątyni, ale mógł nauczać. Przez cały czas posługuje się tą praktyką nauczania, używając słów takich jak czysty i nieczysty, święty i profanum, nieczystość i obrzydliwość.

Ma szczególne oko do grzechów religijnych i jako kapłana wpatrują się one w niego jako najgorszy z grzechów. Bardzo ceni obecność Boga w świątyni. W swoich wizjach widzi obecność Boga opuszczającą świątynię.

Co za straszna rzecz. Ale później może sobie wyobrazić Boga powracającego do nowej świątyni i tam pozostającego. Angażuje się także w nauczanie kapłańskie, zwłaszcza w rozdziale 18 i 22.

I przemawia tak samo, jak kapłan w Judzie przed wygnaniem, mówiąc ludziom, jak mają żyć. Uczeni mówią o radykalnej teocentryczności Ezechiela. Mają na myśli to, że bardziej niż w jakiegokolwiek innej proroczej księdze Bóg stoi w centrum.

W bardzo uderzający sposób. Czytelnicy Księgi Jeremiasza są rozczarowani, gdy docierają do Ezechiela. Stracili te opowieści o przygodach Jeremiasza.

Stracili Jeremiasza, który filozofuje pod nosem, że nie chce być prorokiem i że jego służba nie przebiega najlepiej. I nie znajdujemy niczego takiego u Ezechiela – prawie nic.

Prawie nic o Ezechielu jako osobie. Prawie nic na temat jego reakcji na to, co mówił Bóg. Księga ta w dużej mierze jest relacją z rozmowy Boga na osobności z Ezechiela i mówi mu, co ma powiedzieć i co zrobić.

I czy rzeczywiście tak się stanie, zakładamy, że tak się stanie. Ale chciałbym podkreślić, co chcę, żebyś powiedział, Ezechielu. Oto, co chcę, żebyś zrobił.

radikalna teocentryczność i relacjonuje to, co Bóg powiedział Ezechielowi. Ogólnie rzecz biorąc, istnieje poczucie realności Boga i narzucanie wygnańcom poczucia tej rzeczywistości.

Ezechiel jest przedstawiany jako bardzo rzadko mający własną wolę, reagujący na swój własny sposób lub robiący swoje. Ale on jest po prostu podporządkowany Bogu. I w ten sposób wyróżnia się na tle wygnańców, których przedstawia się jako buntowników przeciw Bogu.

Ale on jest posłusznym sługą Boga. Zawsze w sposób dorozumiany mówię: „Tak, Boże, z pewnością to zrobię”. Ezechiel jawi się jako sensacyjny prorok.

A musi, bo nikt nie chce słuchać tego, co mówi. Musi więc wyróżniać się z tłumu w niezwykły sposób. Służy także ludziom, którzy są zszokowani przymusową migracją.

I stracili wszystko, co było im drogie. Dlatego zarówno nie mogą, jak i nie chcą usłyszeć, co Ezechiel ma do powiedzenia na temat najgorszego, co ma nadejść. Nie mogą tego znieść.

Jednym ze sposobów, w jaki Ezechiel wzbudził ich zainteresowanie, było opowiadanie fascynujących historii. Umiał wziąć metaforę i szczegółowo ją rozwinąć w coś, czego na pewno się słuchało.

To było takie interesujące. I to podziałało na wyobraźnię. A potem zamienił tę historię w duchową prawdę, którą musiał przekazać.

Oczywiście Ezechiel miał już doświadczenie kapłańskie. Był znany jako kapłan Ezechiel, zanim był znany jako prorok Ezechiel. I podejrzewam, że mógłby na tym handlować.

Dało mu to autorytet i szacunek, jakich nie mieliby inni prorocy. Innym aspektem, który go wyróżniał, było to, że wpadał w trans. Miał te wizje w tych transach, a potem budził się i prawdopodobnie mówił ludziom, co widział w tych wizjach transu.

I były to cudowne wizje. Pewnego razu opowiedział, że duch Boży fizycznie uniósł go w górę i przeniósł w powietrzu, a następnie spuścił w inne miejsce. Pod tym względem przypominał proroka ze starego świata.

Podobnie mówi się o Eliaszu; w 2 Królów 2:11 Ezechiel zniknął. A Elizeusz, jego następca, wiedział, że został wzięty do nieba.

Ale uczniowie, inni uczniowie Eliasza, powiedzieli: „No cóż, gdzie on jest?” Będziemy musieli wysłać grupę poszukiwawczą. I dlaczego tak było? 2 Królów 2,16 Być może duch Pański go pochwycił i strącił na jakąś górę lub do jakiejś doliny. Elizeusz mówi: nie zwracaj sobie głowy wysyłaniem grupy poszukiwawczej.

I tak nie jest. Jednak istniało takie przekonanie i zostało ono poruszone we wczesnych rozdziałach Księgi Eliasza. Czasami, zanim Eliaz otrzymał wizję, opowiadał, że czuł rękę mocno naciskającą na jego głowę.

I powiedziałby, że to ręka Boga. I to był sygnał, że nadchodzi jakaś wizja lub ważne przesłanie, które Bóg miał zamiar przekazać, Eliaz. To jest znak, który powiedział Bóg: „Och, to boli”.

To był znak, że nie jest już zwykłym człowiekiem. Miał być pośrednikiem słuchania słowa Bożego lub oglądania wizji od Boga. Ezechiel na różne sposoby mógł sprawić, że jego przesłanie dotrze do niewdzięcznej publiczności.

Na koniec chciałbym powiedzieć coś o strukturze Księgi Ezechiela. To dwie zupełnie różne konstrukcje. Jedno jest bardzo oczywiste: przez całą książkę spotykasz się z randkami.

Otrzymujesz kolejne randki. I przechodzicie od 593, wezwania z rozdziału 1, do rozdziału 40, 573, 20 lat. Jest jedno odchylenie w rozdziale 29, które odnosi się do 571.

Ale pomijając to odstępstwo, od początku do końca cały czas idziemy dalej. I oczywiście przerwa. Można z grubsza powiedzieć, że pierwszą połowę książki stanowią przesłania wyroku skierowane do 597 jeńców wojennych.

A potem orędzia o zbawieniu, ale zbawienie kolczaste z poczuciem odpowiedzialności wobec ogólnej grupy wygnańców. Jest on dodany do grupy 597, która pojawiła się w 587. I tak to jest pierwsza ogólna struktura.

Pośrodku wyrocznie przeciwko obcym narodom w latach 25–32 odgrywają rolę przejściową. Ale to zdaje się być pierwsze wydanie tej książki. Trzeba dalej powiedzieć, że w tej pierwszej połowie przeplatają się proroctwa zbawienia.

Zawierają one jednak element oceny odpowiedzialności. Są to więc kolczaste przestania zbawienia. I myślę, że pierwszy znajdziemy w rozdziale 3, który nawiązuje do rozdziału 33 nowego zadania Bożego jako Ezechiela jako stróża Bożego.

Ostrzegał lud Boży. I umieszcza to z powrotem w rozdziale 3. Zatem w rozdziale 3 dochodzimy do przestania skierowanego bezpośrednio do 587 wygnańców, ale pojawia się ono w środku materiału odnoszącego się do 597 wygnańców. I tak oto jesteśmy.

Musimy więc zobaczyć, dokąd zmierzamy. Musimy zwrócić uwagę na drugie wydanie księgi, które chce przeplatać te przestania sądu nowymi przestaniem skierowanymi do 587 wygnańców. I na tym się zatrzymamy.

Dziękujemy, że do nas dołączyłeś.